WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 18 marca 2010 r *

W sprawie T-189/08

Forum 187 ASBL, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowane przez A. Suttona oraz G. Forwood, barristers,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez N. Khana oraz C. Urracę Caviedesa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/283/WE z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniającej decyzję 2003/757/WE (Dz.U. 2008, L 90, s. 7) w zakresie, w jakim w decyzji tej nie przewidziano

* Język postępowania: angielski.

na przyszłość rozsądnych okresów przejściowych dla centrów koordynacyjnych, których dotyczy wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. I-5479,

SĄD (ósma izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, S. Papasavvas (sprawozdawca) i A. Dittrich, sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 lipca 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Belgijski system podatkowy dotyczący centrów koordynacyjnych, odbiegający od powszechnie obowiązujących uregulowań, ustanowiony został w rozporządzeniu królewskim nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie utworzenia centrów koordynacyjnych (*Moniteur belge* z dnia 13 stycznia 1983 r., s. 502), które było kilkakrotnie uzupełniane i zmieniane.

2 Możliwość skorzystania z tego systemu jest uzależniona od uprzedniego indywidualnego zatwierdzenia centrum koordynacyjnego przez rozporządzenie królewskie. Ażeby centrum mogło zostać zatwierdzone, musi ono należeć do wielonarodowej grupy, której kapitał lub rezerwy wynoszą przynajmniej 1 miliard BEF i której roczny skonsolidowany obrót wynosi przynajmniej 10 miliardów BEF. Dozwolone są jedynie pewne rodzaje działalności o charakterze przygotowawczym, posiłkowym lub mającej na celu centralizację, a przedsiębiorstwa z sektora finansowego nie mogą korzystać z tego uregulowania. Po upływie dwóch pierwszych lat od podjęcia działalności centra muszą zatrudniać w Belgii taką liczbę osób, która odpowiada przynajmniej dziesięciu osobom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu.

3 Zezwolenie na prowadzenie działalności przez takie centrum jest ważne przez dziesięć lat i może być odnowione na kolejne dziesięć lat.

4 Przepisy podatkowe odnoszące się do centrów koordynacyjnych zostały zbadane przez Komisję Wspólnot Europejskich po ich ustanowieniu. W szczególności w decyzjach podanych do wiadomości w formie pism z dnia 16 maja 1984 r. i z dnia 9 marca 1987 r. Komisja ogólnie uznała, że tego rodzaju system, w ramach którego dochody centrów koordynacyjnych są określane w sposób ryczałtowy, nie zawiera elementu pomocy państwa.

5 Po wydaniu w dniu 11 listopada 1998 r. komunikatu w sprawie stosowania reguł dotyczących pomocy państwa do środków związanych z bezpośrednim opodatkowaniem działalności gospodarczej (Dz.U. C 384, s. 3), Komisja zbadała ogólnie ustawodawstwo podatkowe państw członkowskich pod kątem przepisów dotyczących pomocy państwa.

6 W związku z tym w dniu 12 lutego 1999 r. Komisja zażądała od władz belgijskich informacji odnoszących się w szczególności do systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych. Władze belgijskie odpowiedziały w marcu 1999 r.

7 W lipcu 2000 r. służby Komisji poinformowały władze belgijskie, że prawdopodobnie badany system stanowi pomoc państwa. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1) służby Komisji wszczęły procedurę współpracy, w ramach której wezwały władze belgijskie do przedstawienia uwag w terminie jednego miesiąca.

8 W dniu 11 lipca 2001 r. Komisja przyjęła, na podstawie art. 88 ust. 1 WE, cztery propozycje stosownych środków do przyjęcia w szczególności w stosunku do systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych. Zaproponowała ona władzom belgijskim wprowadzenie do tego systemu pewnej liczby zmian, przewidując tymczasowo, że centra zatwierdzone przed przyjęciem tych środków mogą nadal korzystać z poprzedniego systemu aż do dnia 31 grudnia 2005 r.

9 Ponieważ władze belgijskie nie przyjęły stosownych środków, które zaproponowała Komisja, ta ostatnia, wydając decyzję, która została podana do wiadomości w piśmie z dnia 27 lutego 2002 r. (Dz.U. C 147, s. 2), wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999. Wezwała ona w szczególności Królestwo Belgii do przedstawienia swoich uwag i wszelkich informacji koniecznych do oceny spornego środka. Wezwała ona także to państwo i zainteresowane strony trzecie do przedstawienia uwag i wszelkich informacji koniecznych do stwierdzenia, czy po stronie beneficjentów tego systemu istniały uzasadnione oczekiwania, które wymagałyby przyjęcia środków przejściowych.

10 W dniu 13 września 2002 r. skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego (sprawa T-276/02).

11 Formalne postępowanie wyjaśniające zostało zakończone przez Komisję wydaniem w dniu 17 marca 2003 r. decyzji 2003/757/WE w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii (Dz.U. L 282, s. 25, zwanej dalej „decyzją z 2003 r.").

12 Zgodnie z art. 1 i 2 decyzji z 2003 r.

„*Artykuł 1*

Obecnie obowiązujący w Belgii system podatkowy dotyczący centrów koordynacyjnych zatwierdzonych na podstawie rozporządzenia królewskiego nr 187 stanowi system pomocy państwa i jest niezgodny ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 2

Belgia musi znieść system pomocy, o którym mowa w art. 1, lub zmienić go w taki sposób, aby był on zgodny ze wspólnym rynkiem.

Od chwili notyfikacji niniejszej decyzji nowi beneficjenci nie będą mogli korzystać z tego systemu ani z jego części, ani też nie będzie można przedłużyć obowiązywania tego systemu ani jego części poprzez odnowienie obowiązujących zezwoleń.

Jeśli chodzi o centra, które zostały zatwierdzone przed dniem 31 grudnia 2000 r., to system może zostać utrzymany aż do wygaśnięcia indywidualnego zezwolenia obowiązującego w dniu notyfikacji niniejszej decyzji, a najpóźniej – […] do dnia 31 grudnia 2010 r. Zgodnie z akapitem drugim w przypadku odnowienia zezwolenia przed tym dniem nie można już gwarantować – nawet tymczasowo – korzystania z systemu, który jest przedmiotem niniejszej decyzji".

13 Już w dniu 6 marca 2003 r. Królestwo Belgii zwróciło się jednocześnie do Komisji i Rady z wnioskiem o „uczynienie wszystkiego, co jest konieczne, aby centra koordynacyjne, których zezwolenie wygasa po dniu 17 lutego 2003 r., mogły prowadzić działalność do dnia 31 grudnia 2005 r.". Na podstawie art. 88 ust. 2 akapit trzeci WE wniosek ten złożono ponownie w dniach 20 marca i 26 maja 2003 r.

14 W dniach 25 kwietnia i 28 kwietnia 2003 r. Królestwo Belgii i zrzeszające centra koordynacyjne stowarzyszenie Forum 187 wniosły skargi o zawieszenie wykonania i stwierdzenie nieważności całości lub części decyzji z 2003 r. (sprawy C-182/03 i T-140/03, której nadano następnie numer C-217/03; sprawy C-182/03 R i T-140/03 R, której nadano następnie numer C-217/03 R).

15 Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie T-276/02 Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2075 Sąd odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego jako niedopuszczalną.

16 Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawach połączonych C-182/03 R i C-217/03 R Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Rec. s. I-6887, zwanym dalej „postanowieniem w sprawie Forum 187", prezes Trybunału zawiesił wykonanie decyzji z 2003 r. w zakresie, w jakim zakazuje ona Królestwu Belgii odnawiania centrom koordynacyjnym zezwoleń obowiązujących w dniu podania tej decyzji do wiadomości.

17 Zgodnie z postanowieniem w sprawie Forum 187 władze belgijskie odnowiły centrom koordynacyjnym zezwolenia, których ważność kończyła się w okresie od dnia 17 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. Z wyjątkiem czterech centrów, w przypadku których okres obowiązywania zezwolenia odnowiono na czas nieokreślony, wszystkie te zezwolenia odnowiono na okres kończący się w dniu 31 grudnia 2005 r.

18 W decyzji Rady 2003/531/WE z dnia 16 lipca 2003 r. w sprawie przyznania przez rząd belgijski pomocy pewnym mającym siedzibę w Belgii centrom koordynacyjnym (Dz.U. L 184, s. 17), wydanej na podstawie art. 88 ust. 2 WE, za zgodną ze wspólnym rynkiem została uznana „pomoc […], którą Belgia zamierza[ła] przyznać do dnia 31 grudnia 2005 r. przedsiębiorstwom, które w dniu 31 grudnia 2000 r. były zatwierdzone jako centra koordynacyjne na podstawie rozporządzenia królewskiego nr 187 […], które jednak traciły ten status pomiędzy dniem 17 lutego 2003 r. a dniem 31 grudnia 2005 r.". W dniu 24 września 2003 r. Komisja wniosła skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji (sprawa C-399/03).

19 W dniu 22 czerwca 2006 r. Trybunał stwierdził częściową nieważność decyzji z 2003 r., ponieważ nie przewidywała ona środków przejściowych w stosunku do centrów koordynacyjnych, których złożony wniosek o odnowienie zezwolenia nie został rozpatrzony w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasało w terminie notyfikacji tej decyzji lub tuż po nim (wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5479, zwany dalej „wyrokiem w sprawie Forum 187"). Tego samego dnia Trybunał wyrokiem w sprawie C-399/03 Komisja przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-5629, stwierdził nieważność decyzji 2003/531.

20 Pismem z dnia 4 lipca 2006 r. Komisja zwróciła się do władz belgijskich o dostarczenie jej w terminie 20 dni roboczych pewnych informacji, które umożliwiłyby jej podjęcie dalszych kroków po wydaniu wyroku w sprawie Forum 187.

21 W dniu 27 grudnia 2006 r. Królestwo Belgii przyjęło zawierającą różnego rodzaju przepisy ustawę (zwaną dalej „ustawą z 2006 r."; *Moniteur belge* z dnia 28 grudnia 2006, s. 75266) umożliwiającą przedłużenie do dnia 31 grudnia 2010 r. – w odpowiednim przypadku nawet ze skutkiem wstecznym – zezwoleń wszystkich centrów koordynacyjnych, które by o to wnioskowały. Z wyjątkiem centrów, w przypadku których zezwolenia zostały odnowione, wskutek wydania postanowienia w sprawie Forum 187 w okresie od 17 lutego 2003 r. do 31 grudnia 2005 r. ustawa z 2006 r. przewidywała, że ta możliwość przedłużenia byłaby również dostępna dla centrów koordynacyjnych, których zezwolenia tracą ważność w okresie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., oraz dla nieokreślonej dokładnie liczby centrów, których zezwolenia tracą ważność najpóźniej w dniu 31 grudnia 2005 r., a które jednak do tego dnia nie złożyły wniosku o ich odnowienie. Powyższa ustawa nie została podana

do wiadomości Komisji zgodnie z art. 88 ust. 3 WE, ale jej wejście w życie zostało uzależnione od potwierdzenia przez Komisję braku zastrzeżeń z jej strony.

22 Po kilkukrotnych przypomnieniach i wymianie pism z Komisją władze belgijskie dostarczyły w dniu 16 stycznia 2007 r. informacji, których instytucja ta zażądała w dniu 4 lipca 2006 r. Następnie dostarczyły one dodatkowych wyjaśnień w pismach z 8 lutego i 16 lutego 2007 r. Ponadto w dniu 5 lutego, 15 lutego oraz 5 marca 2007 r. władze te trzykrotnie spotkały się z Komisją.

23 Pismem z dnia 21 marca 2007 r. Komisja poinformowała władze belgijskie o swej decyzji o rozszerzeniu zakresu wszczętego w dniu 27 lutego 2002 r. formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych. Decyzja ta oraz skierowane do zainteresowanych stron wezwanie do przedstawienia uwag w przedmiocie środków tymczasowych, które Komisja była zobowiązana ustanowić zgodnie z wyrokiem w sprawie Forum 187, zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z* dnia 16 maja 2007 r. (Dz.U. C 110, s. 20).

24 W dniu 13 listopada 2007 r. Komisja zakończyła to formalne postępowanie wyjaśniające wydaniem decyzji 2008/283/WE w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniającej decyzję z 2003 r. (Dz.U. L 90, s. 7, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

25 Zaskarżona decyzja zmienia przede wszystkim art. 2 decyzji z 2003 r., w ten sposób, że centra koordynacyjne, których wniosek o odnowienie nie został rozpatrzony w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasało w terminie notyfikacji tej decyzji lub tuż po nim, czyli w okresie pomiędzy dniem 18 lutego 2003 r. a dniem 31 grudnia 2005 r., mogą być objęte spornym systemem do dnia 31 grudnia 2005 r., a ich zezwolenia mogą być odnawiane do tego samego dnia. Następnie, w odniesieniu do czterech centrów, których zezwolenia zostały po wydaniu postanowienia w sprawie Forum 187 odnowione na czas nieokreślony, w zaskarżonej decyzji wskazano, że komunikat Komisji z dnia 16 lipca 2003 r. mógł stanowić dla tych

centrów podstawę uzasadnionych oczekiwań co do okoliczności, iż będą one mogły być objęte spornym systemem aż do dnia wydania przez Trybunał wyroku w sprawie głównej. Ponieważ wyrok ten został wydany w dniu 22 czerwca 2006 r., zaskarżona decyzja, uwzględniając podatkowy charakter środka, rozszerza możliwość skorzystania z zasady uzasadnionych oczekiwań, aby w ten sposób umożliwić tym centrom koordynacyjnym skorzystanie ze spornego systemu aż do końca trwającego w chwili wydania tego wyroku zwykłego okresu podatkowego. Wreszcie zaskarżona decyzja uznaje ustawę z 2006 r. za niezgodną ze wspólnym rynkiem, w zakresie w jakim jej przepisy mają na celu przedłużenie funkcjonowania systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych poza dzień 31 grudnia 2005 r.

26 Artykuł pierwszy zaskarżonej decyzji brzmi następująco:

„W art. 2 decyzji [z 2003 r.] dodaje się, co następuje:

»Centra koordynacyjne, których wniosek o przedłużenie [odnowienie] zezwolenia nie został jeszcze rozpatrzony w dniu wydania zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasało wraz z datą notyfikowania tej decyzji lub tuż po niej, to znaczy między datą tego notyfikowania a dniem 31 grudnia 2005 r., mogą wciąż korzystać z systemu centrów koordynacyjnych do dnia 31 grudnia 2005 r. Przedłużanie [odnawianie] zezwoleń [dla] wspomnianych centrów koordynacyjnych jest dozwolone najwyżej do dnia 31 grudnia 2005 r.«”.

27 Zgodnie z art. 2 zaskarżonej decyzji:

„Cztery centra koordynacyjne mające siedzibę w Belgii, których zezwolenia zostały przedłużone [odnowione] na czas nieokreślony w oparciu o postanowienie [w sprawie Forum 187], mogą korzystać z systemu [dotyczącego] centrów koordynacyjnych do dnia zakończenia zwykłego okresu opodatkowania obowiązującego w dniu 22 czerwca 2006 r.”.

28 Artykuł 3 zaskarżonej decyzji stanowi:

„Ustawa z […] 2006 r. jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie w jakim jej przepisy mają na celu przedłużenie, w drodze nowych decyzji o przedłużeniu [odnawianiu] zezwoleń, systemu centrów koordynacyjnych poza dzień 31 grudnia 2005 r.

Komisja wzywa w konsekwencji Belgię do rezygnacji z wprowadzenia w życie wymienionych przepisów ustawy z […] 2006 r.".

29 Artykuł 4 zaskarżonej decyzji brzmi natomiast:

„Artykuł 1 stosuje się od dnia 18 lutego 2003 r.".

Przebieg postępowania i żądania stron

30 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 maja 2008 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

31 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej oraz w ramach środków organizacji postępowania, przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania, zadał skarżącej pytanie na piśmie

i wezwał ją do udzielenia na nie odpowiedzi na rozprawie, a także zażądał od niej przedstawienia pewnego dokumentu, który skarżąca przedstawiła w wyznaczonym na to terminie.

32 W piśmie z dnia 1 lipca 2009 r. Komisja przedstawiła swe uwagi dotyczące sprawozdania na rozprawę, pismo, które jedno z centrów koordynacyjnych skierowało do niej w dniu 27 stycznia 2009 r., oraz swe uwagi w tym przedmiocie. W dniu 3 lipca 2009 r. prezes ósmej izby Sądu postanowił o włączeniu tych dokumentów do akt sprawy i wezwał skarżącą do przedstawienia na rozprawie uwag w tej kwestii.

33 Wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu wysłuchano na rozprawie, która miała miejsce w dniu 6 czerwca 2009 r.

34 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim nie przewidziano w niej na przyszłość rozsądnych okresów przejściowych dla tych centrów koordynacyjnych, których dotyczy wyrok w sprawie Forum 187;

— podjęcie wszelkich koniecznych środków;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

35 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej lub ewentualnie oddalenie jej jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

36 Nie zgłaszając formalnie zarzutu niedopuszczalności w trybie art. 114 regulaminu, Komisja twierdzi, że skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna. Należy zatem zbadać dopuszczalność niniejszej skargi.

Argumenty stron

37 W pierwszej kolejności Komisja twierdzi, że skarżąca nie wykazała, iż zaskarżona decyzja dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie. Zdaniem Komisji nie dowiodła ona bowiem, że w odniesieniu do niej zachodzi jeden z trzech przypadków, w których, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, skarga wniesiona przez stowarzyszenie jest dopuszczalna.

38 Po pierwsze, w odniesieniu do przypadku, w którym dane stowarzyszenie różni się od innych ze względu na to, iż kwestia dotyczy jego własnych interesów, twierdzenie Forum 187, zgodnie z którym działa ono na swój własny rachunek, stanowi jedynie

wyraz jego opinii w tym względzie i nie jest poparte żadnym dowodem wskazującym na to, że zaskarżona decyzja ma wpływ na jego interesy.

39 Po drugie, w odniesieniu do przypadku, w którym przepis prawny przyznaje stowarzyszeniu szereg uprawnień o charakterze proceduralnym, sam fakt wzięcia przez Forum 187 udziału w postępowaniu wyjaśniającym nie wystarcza, zgodnie z orzecznictwem, aby przyznać mu legitymację procesową.

40 Po trzecie, w odniesieniu do przypadku, w którym stowarzyszenie reprezentuje interesy skarżących, którzy sami mogą wnieść skargę, Komisja kwestionuje przede wszystkim to, że skarga wniesiona przez Forum 187 jest dopuszczalna ze względu na to, iż za taką uznano skargę wniesioną w sprawie C-217/03, a to biorąc pod uwagę, że dopuszczalność skargi należy oceniać na podstawie okoliczności, które zachodziły w momencie jej wniesienia, a nie na podstawie tożsamości skarżącej. Jest to jednak zdaniem Komisji niemożliwe w niniejszej sprawie w przypadku skarżącej, której skład, jako stowarzyszenia, może ulegać zmianie. W tym względzie załączone do skargi pełnomocnictwo ani nie stanowi dowodu popierającego twierdzenie, zgodnie z którym członkowie stowarzyszenia udzielili mu formalnego pełnomocnictwa w tym względzie, ani nie wskazuje na to, że stowarzyszenie to reprezentuje centra, na których sytuację zaskarżona decyzja wywiera wpływ.

41 Ponadto Komisja jest zdania, że nie przedstawiono żadnego dowodu popierającego twierdzenie, zgodnie z którym skarżąca reprezentuje te centra, które uzyskały przedłużenie obowiązywania ich zezwolenia na czas nieokreślony, ani też żadnego dowodu na to, że stowarzyszenie to reprezentuje te centra, których zaskarżona decyzja może dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie.

42 W tym względzie, w zakresie dotyczącym dowodów przedstawionych w replice, Komisja, opierając się na art. 48 § 1 regulaminu Sądu, twierdzi przede wszystkim, że są one niedopuszczalne ze względu na to, że skarżąca nie uzasadniła opóźnienia w ich wskazaniu. To opóźnienie w ich wskazaniu nie może zresztą zostać uzasadnione. Następnie Komisja podnosi, że nawet przy założeniu, iż te dowody są dopuszczalne, nie wykazują one, w jaki sposób zaskarżona decyzja dotyczy tych dziesięciu centrów, których pełnomocnictwa zostały przedstawione przez skarżącą. Nazwy

centrów znajdujące się załączonej do repliki tabeli, która ma stanowić dowód statusu podatkowego tych centrów, zostały bowiem ukryte, a w przedstawionych decyzjach określających wysokość zobowiązania podatkowego – utajnione. Zdaniem Komisji nie istnieje zatem żaden związek pomiędzy centrami, w imieniu których w swym przekonaniu działa skarżąca, a przedstawionymi przez nią decyzjami określającymi wysokość zobowiązania podatkowego, mającymi stanowić dowód na interes tych centrów w utrzymaniu w mocy spornego systemu. Nic zaś nie może uzasadnić ukrywania tych informacji przed stronami sporu, zwłaszcza w sytuacji gdy mają one wpływ na dopuszczalność skargi. Wreszcie, biorąc pod uwagę fakt, że dopuszczalność ta powinna być oceniana według stanu na dzień wniesienia skargi, oraz okoliczność, że większość przedstawionych decyzji została wydana już po tej dacie, dowody te nie mogą zostać uwzględnione.

43 W drugiej kolejności Komisja twierdzi, że nawet przy założeniu, iż zaskarżona decyzja dotyczy jej członków, skarżąca nie dowiodła tego, że mają oni interes w stwierdzeniu nieważności tej decyzji. Okoliczność przyłączenia się do tego stowarzyszenia nie pociąga bowiem za sobą powstania interesu w przywróceniu możliwości objęcia spornym systemem. Choć bowiem w momencie wszczęcia postępowania zakończonego wydaniem decyzji z 2003 r. wszystkie centra koordynacyjne były zainteresowane utrzymaniem tego systemu w mocy, sama skarżąca przyznaje, że sytuacja taka już nie zachodzi. W tym względzie Komisja podnosi, że począwszy od roku podatkowego 2006, wszystkie belgijskie przedsiębiorstwa, w tym także centra koordynacyjne, mają możliwość wybrania systemu odliczania odsetek nominalnych (zwanego dalej „SOON"), który został ustanowiony w ustawie z dnia 22 czerwca 2005 r. ustanawiającej odliczenie podatkowe od kapitału ryzyka (*Moniteur belge* z dnia 30 czerwca 2005 r., s. 30077). Skarżąca sama zresztą przyznała, że system oparty na rozporządzeniu królewskim nr 187 jest częstokroć mniej korzystny niż SOON, a w październiku 2006 r. potwierdziła, że kilka centrów woli korzystać z tego ostatniego systemu. W tych okolicznościach Komisja stoi na stanowisku, że jeśli nawet do członków skarżącej zaliczałyby się centra, na których prawo do objęcia ich okresem przejściowym zaskarżona decyzja wywiera wpływ, nie musiałyby one wcale mieć interesu w jej podważaniu, biorąc pod uwagę, że stwierdzenie nieważności tej decyzji nie musi skutkować poprawą ich sytuacji prawnej.

44 Komisja w swej duplice dodaje, że okoliczność, iż centra otrzymały w 2006 r. decyzje określające wysokość zobowiązania podatkowego, nie pozwala na ustalenie istnienia interesu prawnego. W opinii Komisji bowiem zastosowanie SOON nie jest równoważne objęciu całkowitym zwolnieniem podatkowym, efektem czego okoliczność istnienia podatku należnego za 2006 r. (lub następnie za 2007 r.) nie świadczy o tym, że centra te, w ramach systemu SOON, znajdują się w sytuacji mniej korzystnej niż ta, w której znajdowałyby się przy zastosowaniu systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych. Jeśli chodzi o centrum, którego zezwolenie zostało odnowione na czas

nieokreślony, Komisja twierdzi, że nie należy brać go pod uwagę w ramach badania dopuszczalności skargi ze względu na to, iż nie przedstawiono żadnego dowodu świadczącego o tym, że zaskarżona decyzja go dotyczy. Zawarte w tabeli przedstawionej w załączniku do repliki kolumny dotyczące dodatkowego podatku, który powinien zostać uiszczony z powodu zaskarżonej decyzji, są bowiem puste, a pośród przedstawionych przez skarżącą decyzji określających wysokość zobowiązania podatkowego nie ma żadnej, która miałaby go dotyczyć.

45 Komisja twierdzi ponadto, że zajęte przez skarżącą stanowisko w przedmiocie prawa belgijskiego czyni skargę bezprzedmiotową. Choć bowiem postanowienie w sprawie Forum 187 zezwalało władzom belgijskim, nie nakładając jednak na nie takiego obowiązku, na odnowienie zezwoleń niektórych centrów do dnia wydania wyroku w sprawie głównej, władze te odnowiły te zezwolenia, za wyjątkiem czterech spośród nich, aż do końca 2005 r. Żadne zaś z centrów reprezentowanych przez skarżącą nie zwróciło się przed wydaniem postanowienia w sprawie Forum 187 o odnowienie swego zezwolenia przed upływem okresu jego ważności. W tym względzie Komisja podnosi, że brak jest dowodu na poparcie twierdzenia, zgodnie z którym odnowienie zezwoleń ze skutkiem wstecznym stanowi przyjętą w Belgii praktykę. Ponadto wbrew temu, co twierdzi skarżąca, to nie wydanie zaskarżonej decyzji spowodowało, że centra te utraciły swój status, lecz zostało to spowodowane przewidzianym w prawie belgijskim upływem okresu ważności ich zezwoleń w końcu 2005 r.

46 Jeśli chodzi o kwestię tego, czy skarżąca ma interes prawny ze względu na to, że zaskarżona decyzja zabrania odnawiania zezwoleń, Komisja twierdzi, iż żaden z przedstawionych w replice dowodów nie umożliwia wykazania takiego interesu.

47 Komisja podnosi, że jej stanowisko znajduje potwierdzenie w wydanym w dniu 19 grudnia 2008 r. rozporządzeniu królewskim dostosowującym przepisy podatkowe dotyczące dodatkowego zobowiązania podatkowego w przypadku braku lub niewystarczających kwot zaliczek ze strony niektórych centrów koordynacyjnych (*Moniteur belge* z dnia 30 grudnia 2008 r., s. 68976), na podstawie którego władze belgijskie zniosły dodatkowe zobowiązania podatkowe nałożone na centra ze względu na zwłokę w uiszczeniu podatku należnego za lata gospodarcze 2007 i 2008. Choć bowiem w ich odpowiedzi na decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego władze

te broniły dłuższego okresu przejściowego (zob. pkt 23 powyżej), po wydaniu zaskarżonej decyzji zmieniły one zdanie, efektem czego ich wcześniejsze stanowisko nie może uzasadniać interesu prawnego skarżącej.

48 W trzeciej kolejności, w swej duplice Komisja podnosi, że w odróżnieniu od sytuacji stanowiącej kontekst wniesienia skargi przeciwko decyzji z 2003 r. zaskarżona decyzja nie skróciła okresu ważności odnowionych zezwoleń dla centrów obowiązujących do końca 2005 r. i nie można uznać, że zawiodła ona oczekiwania dotyczące odnowienia zezwoleń, ponieważ takie oczekiwania nie miały prawa bytu. Komisja twierdzi zatem, że skarżąca w istocie domaga się odszkodowania za odmowę zatwierdzenia nowej pomocy, którą jej członkowie chcą zostać objęci, do czego nie są jednak uprawnieni. Zdaniem Komisji skarga jest niedopuszczalna również w tym zakresie.

49 W czwartej kolejności, zakładając, że przedstawione w replice dowody są dopuszczalne i wystarczające do uzasadnienia interesu prawnego skarżącej, Komisja podnosi, iż skarga jest dopuszczalna co najwyżej w zakresie, w jakim dotyczy ona tych dziesięciu centrów, w odniesieniu do których przedstawiono te dowody.

50 Skarżąca na wstępie przypomina, że jest ona stowarzyszeniem o celu niezarobkowym prawa belgijskiego, którego statutowym celem jest wspieranie na szczeblu krajowym i międzynarodowym interesów centrów koordynacyjnych założonych na podstawie rozporządzenia królewskiego nr 187. W niniejszym przypadku działa ona zarówno na swe własne konto, jak i na konto swych członków, którzy udzielili jej formalnego pełnomocnictwa w tym zakresie. W tym względzie wyjaśnia ona w replice, że dziesięciu jej członków udzieliło jej pełnomocnictwa do reprezentowania ich w ramach niniejszej skargi i przedstawia między innymi tabelę zawierającą informacje dotyczące ich sytuacji, udzielone przez te centra pełnomocnictwa upoważniające ją do wniesienia skargi, powiadomienia-wyciągi z rejestru oraz skierowane do nich decyzje w sprawie korekty. Podkreśla ona również, że jej członkowie albo skierowali do władz belgijskich wnioski o odnowienie ich zezwoleń, albo, jeśli chodzi o niektórych z nich, uzyskali odnowienie tych zezwoleń na czas nieokreślony.

51 Skarżąca podnosi następnie, że zaskarżona decyzja dotyczy dziesięciu reprezentowanych przez nią centrów koordynacyjnych bezpośrednio i indywidualnie, efektem czego mają one interes w jej podważaniu, a co za tym idzie, zaskarżona skarga jest dopuszczalna. W tym względzie wyjaśnia ona, że wbrew temu, co wskazuje Komisja, nie twierdzi ona, iż dopuszczalność stwierdzona w wyroku w sprawie Forum 187 przesądza o dopuszczalności niniejszej skargi. Opiera się ona jednak na przedstawionym w tym wyroku rozumowaniu dotyczącym kryteriów dopuszczalności wniesionej przez stowarzyszenie skargi o stwierdzenie nieważności.

52 W odniesieniu, w pierwszej kolejności, do twierdzenia, że zaskarżona decyzja dotyczy tych centrów bezpośrednio i indywidualnie, skarżąca podkreśla po pierwsze, że decyzja ta dotyczy reprezentowanych przez nią centrów bezpośrednio. Ze względu na zastosowanie zaskarżonej decyzji centra te nie mogą zostać już objęte systemem dotyczącym centrów koordynacyjnych bądź od dnia 31 grudnia 2005 r., bądź od dnia 31 grudnia 2006 r. Ponadto centra te, z wyjątkiem tego, którego zezwolenie zostało odnowione na czas nieokreślony, musiały ponieść konsekwencje skierowania do nich decyzji w sprawie ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego za lata 2006 i 2007 (zob. pkt 54 poniżej). Po drugie, zaskarżona decyzja dotyczy tych centrów indywidualnie ze względu na to, że należą one do ograniczonego kręgu przedsiębiorców oraz do grupy podmiotów, które w momencie wydania zaskarżonej decyzji zostały lub mogły zostać zidentyfikowane ze względu na określone cechy właściwe członkom tej grupy. Centra te mają zatem legitymację procesową, podobnie jak w konsekwencji skarżąca, na której spoczywa statutowy obowiązek obrony ich interesów. Jeśli chodzi o twierdzenia dotyczące okoliczności, że zaskarżona decyzja nie wywarła negatywnego wpływu na jej członków, a także twierdzenia dotyczące jej składu – skarżąca je odrzuca i odsyła do załączonej do repliki tabeli zawierającej odpowiednie informacje dotyczące każdego z reprezentowanych przez nią jej członków.

53 W odniesieniu, w drugiej kolejności, do interesu prawnego jej i jej członków, skarżąca podnosi po pierwsze, że uwagi Komisji dotyczące belgijskich aktów prawnych innych niż rozporządzenie nr 187 są pozbawione znaczenia dla sprawy ze względu na to, iż dotyczy ona jedynie zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, a wspomniane rozporządzenie jest jedynym belgijskim aktem prawnym mającym w tym przypadku znaczenie. Nie ma zatem potrzeby przeprowadzania oceny porównawczej tego rozporządzenia królewskiego i SOON. Ponadto wspomniane przez Komisję zmiany stanowiska (zob. pkt 43 powyżej) są pozbawione znaczenia dla sprawy ze względu na to, że względne korzyści z objęcia SOON i systemem dotyczącym centrów koordynacyjnych są w przypadku poszczególnych centrów zróżnicowane, a w każdym razie

niniejsza sprawa dotyczy jedynie zgodności z prawem ustanowionych przez Komisję z mocą wsteczną okresów przejściowych. Wreszcie w 2006 r. żadne z reprezentowanych przez skarżącą centrów nie zrezygnowało ze statusu centrum koordynacyjnego na rzecz objęcia SOON i tylko jedno z nich zrezygnowało zeń począwszy od 2007 r. Podobnie żadne z centrów, których zezwolenia zachowywały ważność po dniu wydania zaskarżonej decyzji, 13 listopada 2007 r., nie zdecydowało się na wybór SOON.

54 Po drugie, podjęta przez władze belgijskie decyzja o wprowadzeniu w życie zaskarżonej decyzji i odzyskaniu podatków należnych za lata 2006 i 2007 wskazuje na istniejący interes finansowy i prawny tych dziesięciu centrów. Centra te bowiem, z wyjątkiem tego, które uzyskało odnowienie zezwolenia na czas nieokreślony, otrzymały od władz belgijskich mające moc wsteczną nakazy zapłaty dodatkowych kwot podatków ze względu na utratę statusu centrów koordynacyjnych. Podczas gdy niektóre z tych centrów otrzymały skierowane do nich decyzje w sprawie korekty, większość z nich otrzymała powiadomienia-wyciągi z rejestru wyszczególniające podlegającą odzyskaniu kwotę. Całość należnej kwoty wynosiła ponad 40 mln EUR. Jeśli chodzi o centrum, które uzyskało odnowienie zezwolenia na czas nieokreślony, jego interes polega na uniknięciu odzyskania z mocą wsteczną podatku za 2007 r.

55 Po trzecie, skarżąca twierdzi, że okoliczność polegająca na tym, iż władze belgijskie odnowiły zezwolenia dla centrów, których dotyczył wyrok w sprawie Forum 187, z wyjątkiem czterech z nich, jedynie do dnia 31 grudnia 2005 r., pozostaje bez wpływu na możność objęcia tych centrów rozpatrywanym systemem także po tym dniu, i to do końca przewidzianego na przyszłość rozsądnego okresu przejściowego. A zatem wbrew temu, co twierdzi Komisja, rozporządzenie królewskie nr 187 nadal stanowi podstawę prawną tych zezwoleń. Ponadto ani władze belgijskie, ani centra nie zaakceptowały tego, że zwolnienia te nie będą mogły zostać odnowione na rozsądny okres po dniu 31 grudnia 2005 r.

56 W tym względzie, w odniesieniu do okoliczności, że władze belgijskie poinformowały w latach 2001 i 2002, iż nie przedłużą obowiązywania spornego systemu poza 2005 r., skarżąca wskazuje, że rozwój wydarzeń po wydaniu decyzji z 2003 r. skłonił te władze

do poszukiwania alternatywy dla tego systemu i ustanowienia odpowiedniego okresu przejściowego dla tych centrów, na które decyzja z 2003 r. wywarła negatywny wpływ i które były objęte zakresem stosowania postanowienia w sprawie Forum 187.

57 Ponadto władze belgijskie nie zrezygnowały z objęcia spornym systemem tych centrów, których zezwolenia traciły ważność przed dniem 31 grudnia 2005 r. Przeciwnie, zwróciły się one do Komisji o ustalenie rozsądnego okresu przejściowego na przyszłość. Ponadto po wydaniu wyroku w sprawie Forum 187 możliwość uzyskania przez centra, których dotyczył ten wyrok, odnowienia zezwolenia aż do 2010 r., ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2006 r., została wspomniana w piśmie skierowanym do skarżącej przez belgijskiego ministra finansów w lipcu 2006 r. Ponadto skierowane do centrów decyzje w sprawie korekty wskazują na to, że brak możliwości przyznania im odnowienia ich zezwoleń po dniu 31 grudnia 2005 r. wynika jedynie z zaskarżonej decyzji, a nie z późniejszej decyzji władz belgijskich. Te ostatnie promulgowały zresztą, nie wprowadzając jej w życie, ustawę z 2006 r., która przedłuża okres przejściowy aż do 2010 r. Ponadto w piśmie z dnia 14 sierpnia 2007 r. belgijskie organy podatkowe ustanowiły dla niektórych centrów termin na złożenie przez nie oświadczeń podatkowych za 2007 r. ze względu na brak pewności co do daty wygaśnięcia ich statusu. Termin ten został, z uwzględnieniem zaskarżonej decyzji, przedłużony w dniu 21 listopada 2007 r.

Ocena Sądu

58 Należy przypomnieć, że skargi wniesione przez stowarzyszenia takie jak Forum 187, którym powierzono zadanie obrony zbiorowych interesów centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, są, według utrwalonego orzecznictwa, dopuszczalne w trzech przypadkach, a mianowicie wtedy, gdy reprezentują one interesy przedsiębiorców, którzy sami mogą wnieść skargę, gdy różnią się od innych ze względu na to, iż kwestia dotyczy ich własnych interesów jako stowarzyszeń, w szczególności dlatego, iż akt, którego stwierdzenia nieważności się domagają, zmienił ich pozycję negocjacyjną, bądź gdy konkretny przepis prawny wyraźnie przyznaje im

uprawnienia o charakterze proceduralnym (postanowienia Sądu: z dnia 30 września 1997 r. w sprawie T-122/96 Federolio przeciwko Komisji, Rec. s. II-1559, pkt 61; z dnia 10 grudnia 2004 r. w sprawie T-196/03 EFfCI przeciwko Parlamentowi i Radzie, Zb.Orz. s. II-4263, pkt 42; z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie T-170/04 FederDoc i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2503, pkt 49; zob. także podobnie wyrok w sprawie Forum 187, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).

59 W niniejszym przypadku należy przede wszystkim podnieść, że skarżąca twierdzi, iż działa ona zarówno na swój rachunek, jak i na rachunek tych spośród swych członków, którzy udzielili jej pełnomocnictwa do wniesienia niniejszej skargi. Jak jednak podnosi Komisja, skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu mającego wykazać, że zaskarżona decyzja dotyczy jej własnych interesów.

60 Następnie stwierdzić należy, że żaden przepis prawny nie przyznaje skarżącej uprawnień o charakterze proceduralnym, zresztą skarżąca nie powołuje się na żadne uprawnienie o takim charakterze.

61 Należy zatem sprawdzić, czy wszystkie reprezentowane przez skarżącą centra koordynacyjne, bądź też niektóre spośród nich, mogłyby wnieść skargę. Sąd uważa za właściwe sprawdzenie przede wszystkim argumentacji Komisji, zgodnie z którą centra te nie mają interesu prawnego.

62 W tym względzie przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Taki interes zakłada, że samo stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu będzie miało wiążące skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (zob. postanowienie Sądu z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie T-387/04 EnBW Energie Baden-Württemberg przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1195, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).

63 Interes prawny musi istnieć i być aktualny (wyrok Sądu z dnia 17 września 1992 r. w sprawie T-138/89 NBV i NVB przeciwko Komisji, Rec. s. II-2181, pkt 33), a podlega on ocenie według stanu na dzień wniesienia skargi (wyrok Trybunału z dnia 16 grudnia 1963 r. w sprawie 14/63 Forges de Clabecq przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 719, 748; wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2001 r. w sprawie T-159/98 Torre i in. przeciwko Komisji, RecFP s. I–A-83 i II-395, pkt 28). Musi on jednak trwać, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4333, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).

64 W niniejszym przypadku stwierdzić należy, że skarżąca w skardze nie przedstawiła żadnych dokładnych danych dotyczących centrów reprezentowanych przez nią w ramach niniejszej skargi. W replice przedstawiła ona udzielone jej przez dziesięciu z jej członków pełnomocnictwa do wniesienia niniejszej skargi. Załączyła ona również tabelę przedstawiającą sytuację jej członków, nie podając jednak ich nazw, z której to tabeli między innymi wynika, że spośród owych dziesięciu reprezentowanych przez nią członków jedynie ten oznaczony w załączonej do repliki tabeli numerem 35 (zwany dalej „centrum nr 35") uzyskał odnowienie swego zezwolenia na czas nieokreślony, podczas gdy pozostałe dziewięć centrów uzyskało odnowienie ich zezwoleń do dnia 31 grudnia 2005 r. Skarżąca dostarczyła ponadto powiadomień-wyciągów z rejestru oraz skierowanych do niektórych z reprezentowanych przez nią w niniejszej sprawie członków przez belgijskie organy podatkowe decyzji w sprawie korekty.

65 Należy przede wszystkim stwierdzić, że Komisja niesłusznie podnosi, opierając się na art. 48 § 1 regulaminu, iż przedstawione przez skarżącą w replice dowody są niedopuszczalne ze względu na opóźnienie w ich wskazaniu. Zgodnie z tym przepisem bowiem strony mogą wskazać dowody na poparcie swojej argumentacji w replice i duplice, ale muszą one uzasadnić opóźnienie w ich przedstawieniu. Jednak zgodnie z orzecznictwem dowód przeciwny i rozszerzenie środków dowodowych w następstwie dowodu przeciwnego strony przeciwnej w odpowiedzi na skargę nie są objęte prekluzją przewidzianą w art. 48 § 1 regulaminu. Przepis ten dotyczy bowiem nowych dowodów i musi być interpretowany w świetle art. 66 § 2 regulaminu, który przewiduje wyraźnie, że dopuszcza się przedstawienie dowodów przeciwnych oraz rozszerzenie środków dowodowych (wyrok Sądu z dnia 12 września 2007 r. w sprawie

T-448/04 Komisja przeciwko Trends, niepublikowany w Zbiorze, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

66 W niniejszym przypadku stwierdzić należy, że dowody przedstawione przez skarżącą w replice stanowią rozszerzenie środków dowodowych zawartych w jej skardze i mają za cel odparcie podniesionych przez Komisję w odpowiedzi na skargę argumentów dotyczących niedopuszczalności skargi. Ustanowiona w art. 48 § 1 regulaminu zasada prekluzji nie znajduje zatem wobec nich zastosowania, a w konsekwencji rozpatrywane dowody są dopuszczalne.

67 Należy również podnieść, że w odpowiedzi na pytanie Sądu skarżąca poinformowała, które znajdujące się w pierwszej kolumnie załączonej do repliki tabeli numery odpowiadają poszczególnym dziesięciu centrom, które zamierza ona reprezentować w niniejszej sprawie.

68 Interes prawny tych dziesięciu centrów, które skarżąca zamierza reprezentować w niniejszej sprawie, należy zatem przeanalizować w kontekście całości powyższych rozważań.

69 W odniesieniu, w pierwszej kolejności, do centrum nr 35, stwierdzić należy, że skarżąca w swej replice przedstawiła dokument, w którym centrum to potwierdza, iż udzieliło skarżącej pełnomocnictwa do zażądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Stwierdzić jednak należy, że dokument ten został opatrzony datą 31 października 2008 r., pięć lat późniejszą od daty wniesienia skargi. Nie przedstawiono żadnego innego dowodu na to, że w dniu wniesienia skargi centrum nr 35 udzieliło skarżącej pełnomocnictwa do działania w niniejszej sprawie. Zapytana o to na rozprawie skarżąca odparła, że centrum nr 35 opowiedziało się za wniesieniem skargi podczas spotkania z nią. Do akt sprawy nie włączono jednak żadnego sprawozdania ani protokołu z takiego spotkania, czego skarżąca nie zaproponowała zresztą nawet po rozprawie. W tych okolicznościach stwierdzić należy, że nie można uznać,

iż skarżąca wniosła niniejszą skargę w imieniu centrum nr 35, a zatem że reprezentuje ona jego interesy w niniejszej sprawie. Sytuacja, w jakiej znajduje się to centrum, nie może zatem zostać wzięta pod uwagę dla celów badania dopuszczalności niniejszej skargi. Wreszcie należy podnieść, że w swym skierowanym do Komisji w dniu 27 stycznia 2009 r. piśmie (zob. pkt 32 powyżej) centrum nr 35 twierdzi, nie odnosząc się w żaden sposób do niniejszej skargi, że zaskarżona decyzja go nie dotyczy.

70 W odniesieniu, w drugiej kolejności, do dziewięciu innych centrów, należy przede wszystkim stwierdzić, że dostarczyły one skarżącej w zgodny z prawem sposób swych pełnomocnictw jeszcze przed wniesieniem skargi.

71 Należy następnie podnieść, że zgodnie z art. 1 zaskarżonej decyzji, który zmienia art. 2 decyzji z 2003 r., centra były objęte są systemem dotyczącym centrów koordynacyjnych do dnia 31 grudnia 2005 r.

72 Należy ponadto podkreślić, że po wydaniu postanowienia w sprawie Forum 187 władze belgijskie odnowiły zezwolenia dla tych centrów na okres upływający w dniu 31 grudnia 2005 r. i że pomimo składanych do władz belgijskich wniosków w tym zakresie, centra te nie uzyskały przedłużenia okresu ważności ich zezwoleń na okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.

73 W tym względzie stwierdzić należy, że o tym, iż okresy ważności zezwoleń tych dziewięciu centrów zostały ograniczone do dnia 31 grudnia 2005 r., zadecydowały władze belgijskie, choć nie były do tego zobowiązane. W postanowieniu w sprawie Forum 187 zawieszono bowiem wykonanie decyzji z 2003 r., w zakresie w jakim zakazywała ona odnawiania zezwoleń centrów koordynacyjnych, nie wyznaczając jednak innych ograniczeń czasu, na jaki odnawiano te zezwolenia, niż data ogłoszenia przez Trybunał wyroku w sprawie głównej. Ponadto, jak zresztą przyznała skarżąca w odpowiedzi na zadane podczas rozprawy pytanie Sądu, władze belgijskie mogły odnowić zezwolenia tych dziewięciu centrów na czas nieokreślony, jak zresztą to uczyniły w przypadku czterech innych centrów, bez względu na okoliczność, że odnowienia

tych zezwoleń nie mogły, zgodnie z postanowieniem w sprawie Forum 187, wywierać skutków po dniu ogłoszenia wyroku w sprawie Forum 187.

74 Z powyższego wynika, że od dnia 31 grudnia 2005 r. tych dziewięć centrów nie posiada już ważnych z punktu widzenia prawa belgijskiego zezwoleń, a zatem nie są one już zgodnie z prawem objęte systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych.

75 W tych okolicznościach stwierdzić należy, że tych dziewięć centrów nie może domagać się zastosowania wobec nich okresu przejściowego w rozumieniu wyroku w sprawie Forum 187, który to okres kończyłby się później niż ten określony w zaskarżonej decyzji, czyli po dniu 31 grudnia 2005 r.

76 Celem okresu przejściowego jest bowiem zapewnienie przejścia między dwoma sytuacjami, a mianowicie, w niniejszym przypadku, pomiędzy sytuacją, w której te centra są objęte systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych, a sytuacją, w której są już one nim objęte. Z pkt 163 wyroku w sprawie Forum 187 wynika zaś, że centra koordynacyjne, których ten wyrok dotyczy, a do których należy wspomniane dziewięć centrów, należy objąć takim okresem przejściowym, który w rozsądny sposób umożliwi im dostosowanie się do konsekwencji wynikających z wydania decyzji z 2003 r.

77 Uwzględniając zaś, że począwszy od dnia 31 grudnia 2005 r. tych dziewięć centrów nie jest już objętych systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych, nie można uznać, że celem jakiegokolwiek okresu po tej dacie, podczas którego centra te byłyby objęte tym systemem, była możliwość dostosowania się do nowej sytuacji, ponieważ znajdują się one już w tej nowej sytuacji. Zatem w przypadku gdyby niniejsza skarga została uwzględniona, tych dziewięciu centrów nie można objąć ze

skutkiem wstecznym okresem przejściowym po dniu 31 grudnia 2005 r. ze względu na to, że taki okres byłby bezprzedmiotowy.

78 W sytuacji gdy dane centra koordynacyjne nie posiadają już ważnego zezwolenia, brak możliwości objęcia ich, także ze skutkiem wstecznym, dłuższym okresem przejściowym, wynika zresztą z postanowienia w sprawie Forum 187. W ramach rozpatrywania wniosku o zawieszenie wykonania decyzji z 2003 r., która zakazywała odnawiania zezwoleń niektórych z centrów, prezes Trybunału uznał bowiem, że w przypadku gdyby żądane zawieszenie nie zostało zarządzone, wydane na korzyść skarżących w sprawie głównej rozstrzygnięcie byłoby, w zakresie dotyczącym systemu przejściowego, w znacznej mierze pozbawione skuteczności, ze względu na to, iż ewentualne środki o charakterze finansowym nie wydają się właściwe do przywrócenia stabilności ram prawnych działalności centrów koordynacyjnych (postanowienie w sprawie Forum 187, pkt 146).

79 Z powyższego wynika, że z uwagi na przedmiot skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim nie ustanawia ona odpowiedniego okresu przejściowego, stwierdzenie nieważności tej decyzji nie przysporzy dziewięciu centrom żadnej korzyści.

80 Żaden z przedstawionych przez skarżącą argumentów nie umożliwia zakwestionowania powyższych rozważań.

81 Jeśli chodzi o argumentację opartą co do zasady na tym, że centra te mają możność zostania objętymi systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych także po dniu 31 grudnia 2005 r., ponieważ rozporządzenie królewskie nr 187 nadal stanowi podstawę prawną ich zezwoleń, z orzecznictwa wynika, że w przypadku, w którym nie można by było wykluczyć, iż jeśli jej skarga zostałaby uwzględniona, skarżąca mogłaby wystąpić do władz krajowych z pewnymi żądaniami, a co najmniej doprowadzić do zbadania jej wniosku przez te władze, istnienie jej interesu prawnego

jest uzasadnione (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie T-9/98 Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie przeciwko Komisji, Rec. s. II-3367, pkt 34, 38; z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-348/03 Koninklijke Friesland Foods przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 72).

82 Należy jednak w pierwszej kolejności stwierdzić, że w niniejszym przypadku, nawet przy założeniu, iż skarga zostanie uwzględniona, centra reprezentowane przez skarżącą nie mogą podnieść przed władzami belgijskimi żadnego roszczenia dotyczącego konkretnie obejmującego ich okresu przejściowego, co jest przedmiotem niniejszego sporu. Jak bowiem wynika z powyższych rozważań, zakładając nawet, że noszą się one z takim zamiarem, władze belgijskie nie mogą przyznać tym centrom, nawet ze skutkiem wstecznym, przedłużenia przyznanego już im okresu przejściowego, skoro nie są już one objęte systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych. Skarżąca niesłusznie zatem twierdzi, że okoliczność, iż władze belgijskie odnowiły zezwolenia dla tych centrów tylko do dnia 31 grudnia 2005 r., jest bez wpływu na możność objęcia ich systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych także po tym dniu. Następnie należy podnieść, że Trybunał w wyroku w sprawie Forum 187 nie stwierdził nieważności przepisów decyzji z 2003 r. uznającej ten system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazującej władzom belgijskim zniesienie go lub jego zmianę w taki sposób, aby był on zgodny ze wspólnym rynkiem. Wywierają one zatem skutki od dnia wydania decyzji z 2003 r., efektem czego władze belgijskie nie mogą przyznać odnowienia zezwoleń tych centrów jedynie na podstawie zarządzenia królewskiego nr 187. W przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji konieczne byłoby zresztą wydanie przez Komisję nowej decyzji określającej okres przejściowy, którym byłyby objęte centra, a to ze względu na to, że w ramach rozpoznawania skargi o stwierdzenie nieważności zadanie Sądu nie polega na zastępowaniu zaskarżonej decyzji inną decyzją czy też wprowadzaniu do niej zmian (postanowienie Trybunału z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie C-428/98 P Deutsche Post przeciwko IECC i Komisji, Rec. s. I-3061, pkt 28; wyrok Sądu z dnia 26 września 2002 r. w sprawie T-199/99 Sgaravatti Mediterranea przeciwko Komisji, Rec. s. II-3731, pkt 141).

83 W tych okolicznościach stwierdzić należy, po pierwsze, że centra te nie są w stanie uzasadnić swego interesu prawnego w zastosowaniu rozporządzenia królewskiego nr 187 po dniu 31 grudnia 2005 r. i po drugie, że okoliczność, iż władze belgijskie nie

wykluczyły objęcia ich spornym systemem po tym dniu lub iż ich zdaniem mogłyby one zostać nim objęte, jest pozbawiona znaczenia dla sprawy.

84 Należy ponadto przypomnieć, że skarżąca nie może, aby uzasadnić swój interes w żądaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu, powoływać się na wydarzenia przyszłe i o niepewnym charakterze (zob. wyrok Sądu z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-141/03 Sniace przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1197, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo). Należy zaś podnieść, że niezależnie od powyższych rozważań żaden z przedstawionych przez skarżącą dowodów nie pozwala na ustalenie z całą pewnością, iż w przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji władze belgijskie na podstawie rozporządzenia królewskiego nr 187 przedłużyłyby, ze skutkiem wstecznym, okres obowiązywania jej zezwolenia poza dzień 31 grudnia 2005 r. Przedstawione przez skarżącą w replice decyzje w sprawie korekty skierowane do centrów koordynacyjnych przez belgijskie organy podatkowe stanowią zaś przesłankę przemawiającą za tezą przeciwną.

85 Jeśli chodzi o ustawę z 2006 r., podnieść należy, że w żadnym przypadku nie może ona uzasadniać interesu prawnego skarżącej. Te przepisy tej ustawy, które dotyczą systemu podatkowego dla centrów koordynacyjnych, nie weszły bowiem w życie. Data ich wejścia w życie powinna była w rzeczywistości zostać określona, zgodnie z art. 289 ustawy, w rozporządzeniu królewskim opracowywanym przez Conseil des ministres (radę ministrów), które nie zostało wydane. Jak zaś wynika z motywu osiemnastego zaskarżonej decyzji, to wejście w życie zostało przez władze belgijskie uzależnione od tego, czy Komisja nie podniesie żadnych zastrzeżeń w tym względzie. Instytucja ta w art. 3 zaskarżonej decyzji stanowi zaś, że ustawa z 2006 r. jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie w jakim jej przepisy zmierzają do przedłużenia, za pomocą nowych decyzji o odnowieniu zezwoleń, okresu obowiązywania systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych poza dzień 31 grudnia 2005 r. W tym względzie należy podnieść, że jak wynika z motywu szóstego rozporządzenia królewskiego z dnia 19 grudnia 2008 r., władze belgijskie „zaakceptowały [zaskarżoną] decyzję o niewprowadzaniu w życie [ustawy z 2006 r.]", w zakresie w jakim dotyczy ona systemu dla centrów koordynacyjnych, i poinformowały o tym podatników, których system ten dotyczył. Wynika z tego, że władze belgijskie nie zamierzały wprowadzać

tej ustawy w życie. Wreszcie podnieść należy, że skarżąca nie kwestionuje wyraźnie zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim dotyczy ona ustawy z 2006 r.

86 Należy wreszcie oddalić argument skarżącej oparty na tym, że na interes prawny centrów wskazuje wydana przez władze belgijskie decyzja o wprowadzeniu w życie zaskarżonej decyzji i odzyskaniu podatków należnych za lata 2006 i 2007 (zob. pkt 54 powyżej). Nie posiadając już bowiem od dnia 31 grudnia 2005 r. w zgodny z prawem belgijskim sposób zezwoleń koniecznych do bycia objętymi systemem podatkowym ustanowionym w rozporządzeniu królewskim nr 187, centra te powinny były po tym dniu uiścić podatek wynikający z zastosowania w stosunku do nich powszechnie obowiązującego systemu lub, w odpowiednim przypadku, SOON, jeśli się na niego zdecydowały. Centra te zaś nie mogą odtąd opierać się, aby uzasadnić swój interes prawny w kwestionowaniu tej decyzji, na okoliczności, że nie uznały one, iż powinny uiścić podatek wynikający z objęcia systemem powszechnym, lecz uiściły podatek wynikający z objęcia systemem dotyczącym centrów koordynacyjnych, choć nie były do tego na gruncie prawa belgijskiego uprawnione.

87 Z powyższego wynika, że tych dziewięć centrów, których interesy skarżąca zgodnie z prawem reprezentuje w niniejszym przypadku, nie może powoływać się na swój interes prawny, a zatem nie mogą one domagać się stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

88 Wynika z tego, że do skarżącej nie ma zastosowania żaden z przypadków umożliwiających uznanie, zgodnie z ww. w pkt 58 orzecznictwem, że skarga wniesiona przez stowarzyszenie jest dopuszczalna.

89 Z powyższego wynika, że niniejszą skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

90 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ w niniejszym przypadku skarżąca przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem Komisji obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Forum 187 ASBL zostaje obciążone kosztami postępowania.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 18 marca 2010 r.

Podpisy